

הסיגנון החדש של מר ישראל ישראלי

כשהחלו ימי הביניים, ב-17 במאי, היה ישראל ישראלי מאזוכיסט ידוע, עסוק באחד מתרגיליו המופלאים, שבהם שימש הוא עצמו מענה ומעונה — כאחד.

הוא ריחרח מלוא ריאותיו את אד האנאלפאביתיות העומד באוויר וחשב על מאתיים וחמישים אלף (!) אחיו ואחיותיו, בני עמ'הספר, שאינם יודעים צורת אות מהי ואמר: היום אתחיל בסיגנון חדש.

עכשיו החל מטפל במכשירי, שהוא מעין לוחצן מוב-רג והמייועד לשמירת הכושר. גופו המאולף ידע להתאים עצמו אל כל כללי ההתברגות במכשיר.

לישראלי היו כמה תכונות משונות — ואולי המשונה שבהן היתה זו של כינוייהיבה שבהם היה מכנה את מדפי הלחץ בכלי אשר בנה לו.

יחס מיוחד גילה כלפי מדפריחביבו, שכינויו: ביי טחון. בהתמדה ובמסירות היה מברגו, לוחצו ומשחררו.

מחמת מיזור הנפש, שלעיתים לקה בו, יש והיה מחליף את מדף הפוליטיקה, זה המייועד לחיסול סופי של כאבים בחוליותהצוואר — ומבלבל בינו לבין מדפי הדת והמדינה.

רבים טוענים כי דיבורו המשונה של ישראל, דרך הליכתו, כחולה במחלת הנכפה — וכן עיוותים שר' ניס, באו לו משימוש מיותר ומבלבל בשלושת המדפים הנ"ל.

עיסה משונה ודביקה זו של דת, פוליטיקה ומדינה היתה נוגת מן המלחציים כל אימת שישראלי שם את מדף מיהו יהודי במכשירו. לא פעם נראה היה כאחד ממוקיוני הקירקס שעוגת'קרם הותזה אל פרי צופו, למרבית שמחתם של הצופים הצוהלים.

המדף שבו היה מכופף את ידימינו ומעוותה עד שכמעט איאפשר היה להכירה, נקרא בלשון חיבור ביו: כלכלה.

עוני, בערות, פשע, מדפים חביבים כשלעצמם והק' שורים זה לזה בעבותות, היו עומדים בקביעות לשירותו. אכן, מלאכת מחשבת. מלחצה לתפארת שאביזריה ללא דופי.

וכך ב-17 במאי, החליט ידידנו לעשות את תרגיל חייו. הוא הכניס למברגה את מיטב מדפיו והחל מתברג. התרגיל היה מושלם — מדף המילחמה התקרב למדף הכלכלה עד כדי ריסוק מוחלט של צלעותיו. הבערות עלתה למעלה וגרמה לשבר פתוח באגן הירכיים.

הלחיצה היתה לפי מיטב הכללים וישראלי המחרחר עוד הספיק להשמיע: העיקר הסיגנון...

כששמעה האזעקה הראשונה עוד היה ישראלי המאזוכיסט בין החיים, עדיין נשם. אחר'כך, כשנפלו הפצצות, הוא כבר לא שמע והצטרף לשורה ארוכה של ידידים מנוער.

כיום מאוכסן המכשיר במחלקה לחקר ימיהבי'ים, ומלומדים, בעלי שערות שיבה, עוסקים בו.

דן קדר, תל-אביב

מה בין קודש לחול?

בן חסדיו של ראש-הממשלה — אך בכלכלת ישראל — למי באמת איכפת?

אכן, ימים טובים באים עלינו. הפוסקים החדשים יחליטו מה מותר ומה אסור, ומה שאסור ליהודים מותר כמובן לערבים, שהם הגויים של שבת של דו-רנו — ולכן כדאי ורצוי גם להמשיך ולהחזיק ביהודה ושומרון למען יהיו מספיק מהם, כך שלא תיפגע הכלכלה.

ומה הפלא?! כאשר אגודת ישראל מחזיקה בראש שות ועדת הכספים, כאשר המפד"ל לוטשת עיניה לראש שות ועדת החוץ והביטחון וכאשר החוק הישראלי כה פרוץ ומאפשר לממשלה לעשות כמעט כרצונה באמצעות צווים אדמיניסטרטיביים — אין זה פלא כי הממ"שלה האמיתית מצויה בקרב מועצת גדולי תורה — ואין פוצה פה ומצפץ.

נסיעת שר-החוץ הישראלי במטוס של חברת-התעופה הלאומית בשבת — מותר; מישחק-כדורסל של הנבחרת הלאומית נגד בולגריה בשבת — מותר; צילומים לטל-וויזיה של ירי קטיושות בגיבעת עלמה ביום-הכיפורים — מותר; עבודה חיונית בשבת וביום-כיפור — לא ולא, והנוק הכלכלי במדינה עשירה כשלנו באמת שאיננו נקודה לשיקול דעת.

ומתקבל הרושם כי זהו הקו השליט. כיוון שאת ממשלת הליכוד העלו לשילטון „העניים והמאמינים” — הרי בהם אסור לפגוע. יש לספק להם שעשועים בשבת לבל יתרגזו, יש להראות להם כמה נוראים הם האויי-בים היורים קטיושות ביום-כיפור, למען יראו ויידעו בדיוק את שיברי הזכוכיות של מיקרה נורא זה. בשר החוץ משה דיין כמובן אסור לפגוע כלל, משום שהוא

„הוועדה להיתרי עבודה בשבת החליטה אתמול לבטל את ההיתר שניתן בשעתו להעביד יהודים בבתי חרושת למלט ביום-הכיפורים.” זו היתה הודעתה הלא-קוגנית של ליטכת העיתונות הממשלתית, אשר התפר-סמה בערב יום הכיפורים ונועדה לביצוע כעבור יומיים.

אילמלא חומרת המעשה והנוק בן המיליונים שצו זה עלול היה לגרום למשק הישראלי — נראה הדבר כמו סיפור מסודרת סיפורי חלם. סגן-השר הכליכול, יורם ארידור, החליט במחי יד על השבתת הכיבשנים העוב-דים ללא-הרף, וכל זאת מתוך שיקול אחד ויחידי: היענות למימסד הדתי, שבחסדיו תלויה הקואליציה.

נראה שהגענו לעידן חדש של פוסקים בתורת יש-ראל — עידן בורג-אביר-חציה. כדורגל בשבת — מותר;